

OPATRZNIK (1) *sb m*

N sg opatrznik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Opiekun, dozorca: Provisor, pro procuratore in Bibliis tantum legitur, Opátrznik/ opátrznik/
vrzędnik/ íprawcá. *Mącz* 495b.

[*Wyrażenie*: »opatrznik pszczeli«: Czáfu wiofny iteż látá gośpodarz álbo opátrznik pśzczeli ma
doglédác. Vli raz ábo trzy przez mieśiác/ áby z nich wyczyściał plugáwość y chrobaki *Cresc* 1571
597 (*Linde*).

Szereg: »gospodarz albo opatrznik«: *Cresc* 1571 597 *cf Wyrażenie*.]

Synonimy: gospodarz, sprawca.

Cf **OPATRZCA, OPATRZOWNIK, OPATRZYCIEL**

AK